

Εφημερίδα Κέντρου
Αρρούπε

ΦΩΝΗ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

Τεύχος 1ο

Ιανουάριος '18

Επιμέλεια: Γιώργος Μ.

Αντί προλόγου

Αγαπητοί μας αναγνώστες, κρατάτε στα χέρια σας το πρώτο τεύχος της εφημερίδας μας. Είμαστε χαρούμενοι που ξεκινάει αυτό το νέο εγχείρημα, μια συλλογική συμβολή των ανθρώπων -φίλων και συνεργατών- του κέντρου Αρρούπε. Σκοπός μας είναι να μας γνωρίσετε καλύτερα. Μέσα από αυτές τις σελίδες, θα έχετε τη δυνατότητα να ενημερωθείτε για το έργο μας, τις δράσεις μας, να διαβάσετε τις απόψεις μας, καθώς και να "ακούσετε" τις ίδιες τις "φωνές" των παιδιών μας να "μιλούν" για τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς τους, τα όνειρα τους και στιδήποτε άλλο από την καθημερινότητα τους επιθυμούν να μοιραστούν μαζί σας. Το παρόν τεύχος είναι αφιερωμένο σε ένα ευαίσθητο θέμα που προβληματίζει αρκετά στις μέρες μας: δεν είναι άλλο από το ρατσισμό. Γι' αυτό και στο μεγαλύτερο μέρος της εφημερίδας μας αποτυπώνονται εμπειρίες και απόψεις των παιδιών γύρω από το θέμα του ρατσισμού, που, επιπροσθέτως, προκαλεί φαινόμενα ενδοσχολικού εκφοβισμού. Στα τεύχη που θα ακολουθήσουν, θα προστεθούν και άλλες ενδιαφέρουσες στήλες, καλύπτοντας περισσότερα θέματα όπως θέατρο, μαγειρική, μουσική κ.ά. Ελπίζουμε να γεμίσουμε ευχάριστα και εποικοδομητικά τον ελεύθερο χρόνο σας και να αγκαλιάσετε αυτή τη νέα μας προσπάθεια.

Γιώργος Μ.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να μας επισκεφθείτε και στη σελίδα μας στο Facebook "**Pedro Arrupe**" (<https://www.facebook.com/pedro.arrupe.14>)

(από αριστερά, συνεργάτες του κέντρου: Κα Αργυρώ (Υπεύθυνη του Κέντρου), Π. Πέτρος Χόνγκ, Κα Σαλώμη, Κα Μαρία, Κος Γιώργος)

(από αριστερά, συνεργάτες του κέντρου: Κα Λουΐζα, Κα Αγγελική)

Το ξεκίνημα

Πριν από έξι χρόνια, κάνοντας την βραδινή μου βόλτα, κυκλοφορούσα στην οδό Μιχαήλ Βόδα, στην Αχαρνών, κοντά στον Άγιο Παντελεήμονα, στην πλατεία Βικτώριας, στο Πεδίο του Άρεως. Σε κάθε γωνιά έβλεπα μικρά και μεγάλα παιδιά να παίζουν ως αργά το βράδυ. Πολλές φορές στεκόμουν σε μικρή απόσταση από αυτά και άκουγα τι έλεγαν μεταξύ τους. Συχνά, εκμυστηρεύονταν στους άλλους τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν στο σχολείο, και το γεγονός ότι οι γονείς τους δεν γνώριζαν τις δυσκολίες που περνούσαν, επειδή εργάζονταν όλη μέρα για να επιβιώσει η οικογένεια. Ακούγοντας αυτά τα παιδιά, μου έδωσαν την αίσθηση ότι ένιωθαν μεγάλη μοναξιά και ότι ήταν χαμένα. Και εγώ, από την πλευρά μου, σκεφτόμουν τι θα μπορούσαμε να κάνουμε γι' αυτά τα παιδιά, ώστε να μην νιώθουν μόνα και χαμένα. Τότε μου ήρθε η ιδέα ότι αυτά τα παιδιά χρειάζονται ένα στέκι, δηλαδή ένα μέρος όπου να αισθάνονται πως μπορούν να βασιστούν στους μεγαλύτερούς τους, επειδή εκείνοι θα νοιάζονται γι' αυτά, ένα μέρος στο οποίο μπορούν να στηριχθούν, επειδή κάποιιοι βρίσκονται πλάι τους στην πορεία της ζωής τους, κι ένα μέρος όπου μπορούν να μιλήσουν για όλους τους προβληματισμούς τους, χωρίς να αισθάνονται ντροπή ή ότι κάποιος θα τους κατακρίνει. Κάπως έτσι ξεκίνησε το Κέντρο Νέων Αρρούπε, μέσα σε μια εποχή κρίσης των ηθικών και κοινωνικών αξιών. Και με μια δόση τρέλας, θελήσαμε να προσφέρουμε ένα μέρος όπου τα παιδιά θα νιώσουν ότι ανήκουν. Δεν ξεχνώ όλους τους εθελοντές, καθώς και συνεργάτες, παλιούς που έχουν σταματήσει να έρχονται πλέον, και καινούριους που συνεχίζουν να προσφέρουν ακόμη, οι οποίοι συνέβαλαν να γίνει το Κέντρο Αρρούπε μια πραγματικότητα. Τους ευχαριστώ θερμά από τα βάθη της καρδιάς μου και προσεύχομαι γι' αυτούς.

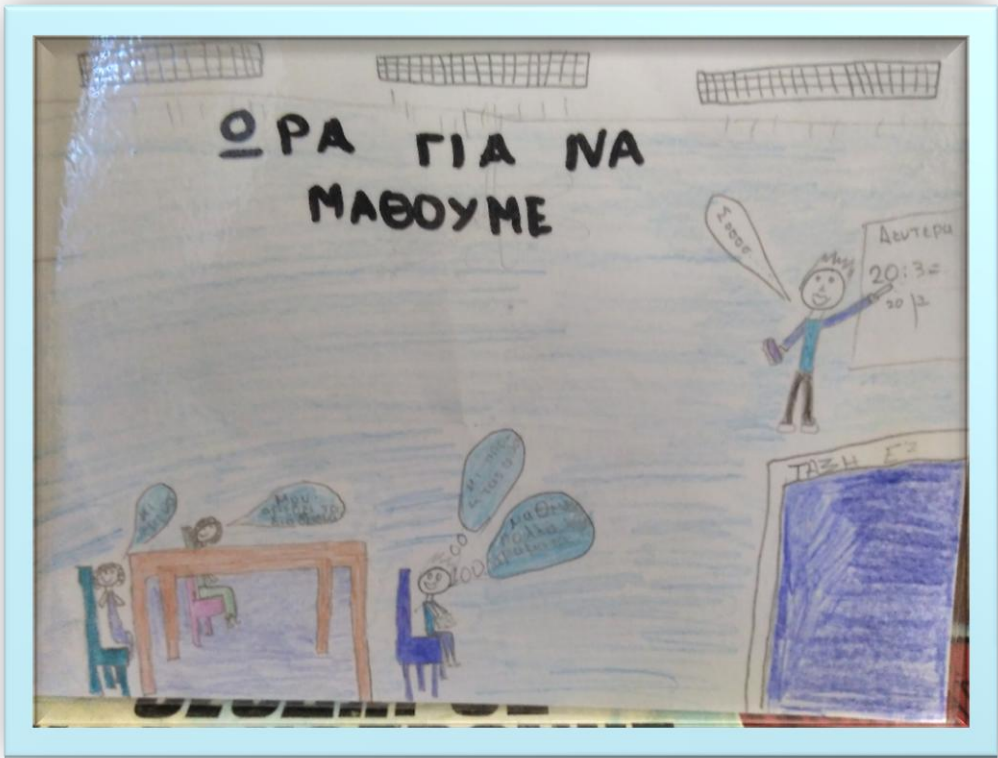
Π. Πέτρος Χονγκ, ιδρυτής του Κέντρου Νέων Αρρούπε

Το κέντρο μέσα από τα μάτια των παιδιών

Πριν προχωρήσουμε στο κυρίως θέμα του τεύχους, θα ήταν ενδιαφέρον να δούμε τι σημαίνει για τα ίδια τα παιδιά το κέντρο Αρρούπε. Όταν τους ζητήσαμε να μας πουν με δύο λόγια τι πιστεύουν, εκείνα προτίμησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη της εικόνας και να μας ζωγραφίσουν όσα δεν θα μπορούσαν να πουν με λόγια. Παρακάτω παραθέτουμε κάποιες από τις ζωγραφιές παιδιών του δημοτικού.

Ο ρατσισμός είναι δίπλα μας

Τα τελευταία χρόνια, τα περισσότερα παιδιά όλων των ηλικιών "πέφτουν" θύματα ρατσισμού. Προσωπικά δεν έχω ζήσει τίποτα τέτοιο. Πάλι καλά! Γνωρίζω όμως ένα παιδί που πέφτει πού συχνά θύμα ρατσισμού. Τα άλλα παιδιά τον κοροϊδεύουν λόγω του διαφορετικού χρώματός του και της θρησκείας του, και γελούν με τον τρόπο με τον οποίο μιλάει τα ελληνικά. Είναι πολύ δυσάρεστο γεγονός!! Αυτό το παιδί θεωρώ πως αντιμετωπίζει μεγάλο πρόβλημα, τόσο στο σχολείο, όσο και στο ίδιο του το σπίτι. Η άποψή μου είναι πως φοβάται για την ζωή του και τρέμει στην ιδέα μήπως κάποιιο παιδί του κάνει κακό.

Ιζαμπέλα, μαθήτρια γυμνασίου

Ζωγραφιά μαθητή γυμνασίου

ιαφορετικότητα και στιγματισμός

Ρατσιστικά σχόλια και ρατσιστικά γεγονότα ακούμε και βλέπουμε καθημερινά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό. Με λίγα λόγια, όλοι μας έχουμε βιώσει κάτι αντίστοιχο. Τη δική μου περιπέτεια δε θα την χαρακτήριζα υπερβολικά θλιβερή, αν και για μένα ήταν.

Όλα άρχισαν στο δημοτικό, όταν ένα παιδάκι με κορόιδευε επειδή έπιανα τα μαλλιά μου με ψηλή αλογοουρά. Αυτό μάλλον ήταν μια μικρή αφορμή που βρήκαν τα παιδιά για να με φωνάζουν "κρεμμύδι". Δεν έχω ιδέα πώς τους πέρασε από το μυαλό. Με το που άκουγα σχεδόν από όλους τους συμμαθητές μου να με αποκαλούν έτσι, ένιωθα ντροπή και στεναχώρια. Ένιωθα θλίψη και ταυτόχρονα θυμό γι' αυτά τα παιδιά. Αυτό το "παρατσούκλι" με κυνηγάει μέχρι και το γυμνάσιο. Ακόμα και σήμερα, μόνο στο άκουσμα της λέξης, αισθάνομαι περίεργα.

Δυστυχώς, ο ρατσισμός υπάρχει στην καθημερινότητά μας και θεωρώ ότι θα υπάρχει για πολύ ακόμα.

Μαθήτρια Γυμνασίου

Ζωγραφιά μαθητή δημοτικού

ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ, ΟΧΙ ΑΥΤΟΙ...

Σήμερα, και για πρώτη φορά, αποφάσισα να διηγηθώ την εμπειρία μου με το ρατσισμό. Με λένε Ρίμα, είμαι 14 χρονών και κατάγομαι από την Συρία, είμαι μουσουλμάνα και φοράω μαντήλα. Γεννήθηκα στην Ελλάδα. Στην αρχή πήγαίνα σε αραβικό σχολείο, στην έκτη δημοτικού, όμως, άλλαξα και πήγα σε ελληνικό σχολείο.

Από την πρώτη μέρα στο ελληνικό σχολείο όλοι με κοίταζαν με περίεργο βλέμμα, σαν να έβλεπαν κάποιον εχθρό τους. Κάθε μέρα με ρωτούσαν γιατί φοράω μαντήλα και μου έλεγαν να τη βγάλω. Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκα σαν να είμαι από άλλο πλανήτη. Αυτό κράτησε 9 μήνες. Τότε

ζωγραφιά μαθητή δημοτικού

πήγα γυμνάσιο και νόμιζα πως όλα θα άλλαζαν, αλλά έκανα μεγάλο λάθος: όλοι με κοροΐδευαν λόγω εμφάνισης, λόγω θρησκείας και λόγω ντυσίματος. Με κοροΐδευαν και με έβριζαν. Όλη η τάξη γελάει! Πολλές φορές έχω σκεφτεί να σταματήσω το σχολείο και να μην κάνω τίποτα, αλλά μετά σκέφτομαι το μέλλον μου. Είναι πολύ δύσκολο να μπορέσεις να συνεννοηθείς με τέτοιους ανθρώπους. Υπάρχουν φορές που αισθάνομαι πως είμαι μόνη, πως δε με θέλει κανείς για φίλη. Με πληγώνει αυτή η συμπεριφορά. Γιατί δε με θέλουν; Γιατί με κοροϊδεύουν; Επειδή είμαι ξένη, από άλλη χώρα, με άλλη θρησκεία, με μαντήλα; Όλα αυτά τους κάνουν να με κοροϊδεύουν; Αλλά αυτό με πληγώνει! Κάθε μέρα κάθομαι στο δωμάτιο μου και κλαίω σκεπτόμενη τον λόγο που τους κάνει να με μισούν τόσο πολύ.

Τέλος, αυτό που θα ήθελα να πω είναι, πως κανείς δε θέλει να τον βρίζουν ή να τον κοροϊδεύουν οι άλλοι για οποιονδήποτε λόγο. Ο καθένας μας έχει συναισθήματα.

Είμαι περήφανη για αυτό που είμαι και δε θα αλλάξω για κανέναν.

Θα είμαι εγώ, όχι αυτοί...

Εμπειρία της Ρίμα,
Μαθήτριας γυμνασίου

Μια ανώνυμη εξομολόγηση....

Προσωπικά, έχω βιώσει ρατσισμό. Σχετικά με την καταγωγή μου και το χρώμα μου, αλλά και το ντύσιμό μου και την εξωτερική μου εμφάνιση. Την πρώτη μέρα που πήγα στο νέο μου σχολείο, όλα τα παιδιά με έβλεπαν με περίεργο και αδιάκριτο τρόπο, λες και δεν είχαν ξαναδεί άτομο με τα δικά μου χαρακτηριστικά. Περνούσα από δίπλα τους και κάποιοι έκαναν νοήματα στους φίλους τους και τους έλεγαν πως βρωμούσα, άλλοι απομακρύνονταν από δίπλα μου και κάποιοι άλλοι ψιθύριζαν: «αυτή η μαύρη». Τότε είχα νιώσει πάρα πολύ άσχημα. Από το άγχος μου με έπιασαν πόνοι στο στομάχι. Ένιωσα έντονη λύπη και μοναξιά. Αμέσως σκέφτηκα ότι αυτή η χρονιά θα έχει πολλές δυσκολίες.....

Μαθήτρια Γυμνασίου

ζωγραφιά μαθητή δημοτικού

Ξενοφοβία στην Ευρώπη

Την τελευταία εικοσαετία, οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες υποδέχονται πληθώρα μεταναστών. Αυτό το φαινόμενο συχνά συνοδεύεται από ξενοφοβία και ρατσισμό που φαίνεται να έχει αυξηθεί στην Ευρώπη εξαιτίας της ύπαρξης των εγλωτιστικών και ατομικιστικών τάσεων των ανθρώπων.

Καθώς τα κρούσματα ξενοφοβίας αυξάνονται στην Ευρώπη, το ίδιο γίνεται και στην ελληνική κοινωνία. Είναι γεγονός πως η Ελλάδα υποδέχεται αρκετούς μετανάστες τα τελευταία χρόνια, ωστόσο δεν αποτελεί μία πολυπολιτισμική χώρα καθώς υπάρχει μια σχετική ομοιογένεια.

Βέβαια, υπάρχουν εξηγήσεις για το λόγο που αυξάνεται η ξενοφοβία και η μισαλλοδοξία στην Ελλάδα. Ένα από τα σημαντικότερα αίτια είναι το χαμηλό πνευματικό και μορφωτικό επίπεδο πολλών ανθρώπων. Πολλές μορφές ρατσισμού οφείλονται στα οικονομικά συμφέροντα. Επίσης οι ανταγωνιστικές τάσεις στις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους οδηγούν συχνά στη ζήλια και το μίσος. Η δημιουργία συμπλεγμάτων ανωτερότητας και κατωτερότητας αποτελεί άλλη μια σημαντική αιτία ρατσισμού. Τέλος, η έλλειψη σεβασμού ανάμεσα στους ανθρώπους καταλήγει σε ανάλογα, δυσάρεστα αποτελέσματα.

Παρά τα έντονα κρούσματα ξενοφοβίας στις μέρες μας, υπάρχουν κάποιοι τρόποι αντιμετώπισης αυτής της αρνητικής κατάστασης. Οι άνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας θα έπρεπε να διαποτίσουν την νεολαία με ανθρωπιστικές αρχές. Η ανθρωπιστική παιδεία να συμβάλλει στην προώθηση της συνεργασίας μεταξύ των ανθρώπων ανεξαρτήτως χρώματος, φύλου, καταγωγής και επαγγέλματος. Επίσης, θα ήταν ωφέλιμο να υπάρχει δικαιότερη κοινωνική πολιτική που δεν θα κάνει διακρίσεις, αλλά θα παρέχει ίσες ευκαιρίες σε όλους. Τέλος, καλό θα ήταν να υπάρχει υλική και ηθική βοήθεια σε όλους τους λαούς που βιώνουν έντονο ρατσισμό, ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες τους και να νιώσουν χρήσιμα και λειτουργικά μέλη της κοινωνίας.

Συνεπώς, στη σημερινή εποχή, οι προσπάθειες για ένα πιο δίκαιο και πολιτισμένο κόσμο πρέπει να είναι διαρκείς. Για την πραγματοποίηση του στόχου αυτού, θα χρειαστεί να εργαστούμε όλοι μας. Με αυτόν τον τρόπο ελπίζουμε να παγιωθεί η ειρήνη και η συνεργασία μεταξύ διαφορετικών λαών.

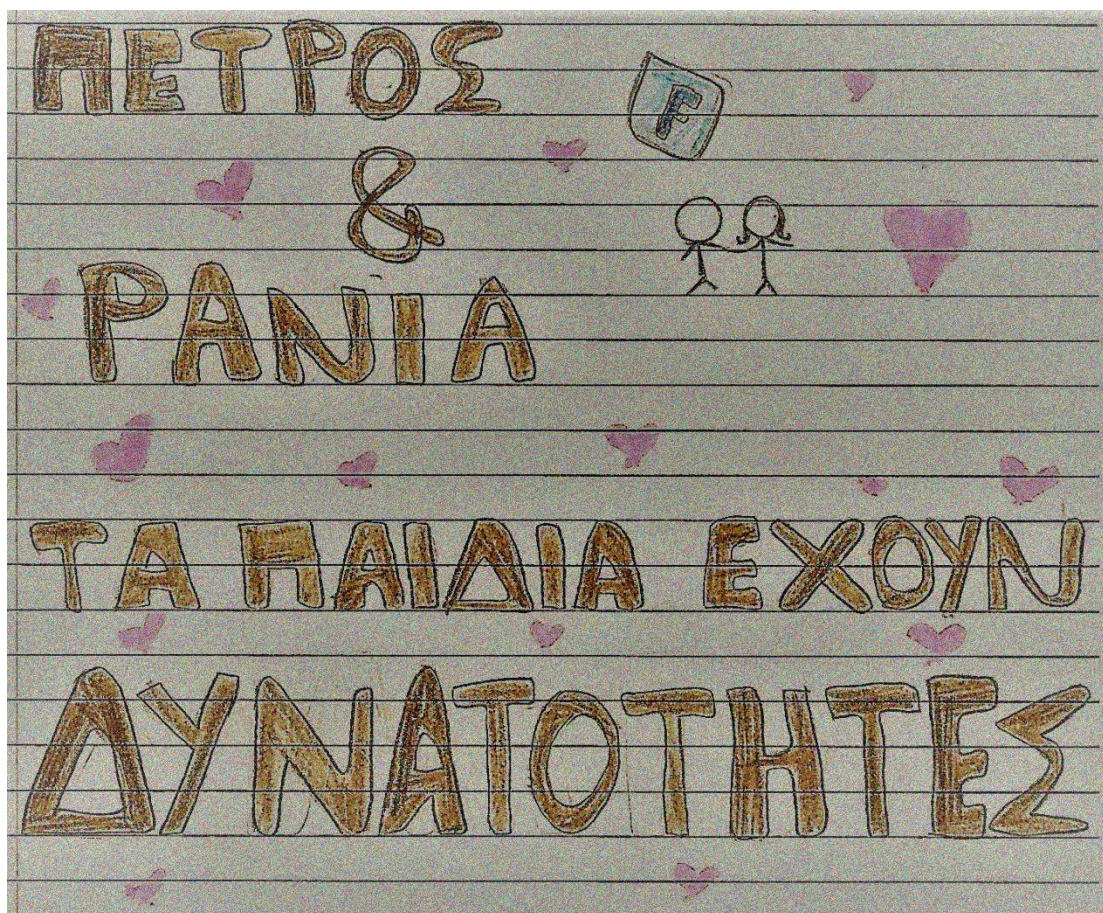
Γιόνα, μαθήτρια λυκείου

Πέτρος & Ράνια

Ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία. Αυτό το βιβλίο μιλάει για δύο παιδιά, τον Πέτρο και τη Ράνια. Είναι ηλεκτρονικοί φίλοι, γνωρίστηκαν μέσω Facebook. Στο σχολείο του Πέτρου συμβαίνουν διάφορα περίεργα γεγονότα, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα μυστήριο. Ο Πέτρος και η Ράνια προσπαθούν να το λύσουν και τα καταφέρνουν με μεγάλη επιτυχία, παρόλο που δεν έβλεπαν ο ένας τον άλλον.

Το βιβλίο αυτό δείχνει τις δυνατότητες που έχουμε εμείς τα παιδιά, και πώς, αν συνεργαστούμε, μπορούμε να αλλάξουμε πολλές καταστάσεις στον κόσμο προς το καλύτερο.

Ρίμα, μαθήτρια γυμνασίου

Ζωγραφιές παιδιών δημοτικού

...και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα

Ρονάλντο και γκοοοο!!!

Limerick

Ήταν ένα αγόρι από την Αυστρία
και μάθαινε τα μαθήματα παταγαλία
και έμαθε και τα πέντε
και πήγε στο παφα πέντε
Το ομορφο αγόρι από την Αυστρία

Ήταν ένας κύριος από την Ιταλία
που έπρωχε τις τούτσες μια μία
τις έπρωχε και τις μετρούσε
και πάντα μετρούσε

Ο χαζος κύριος από την Ιταλία

- ❖ Τον Νοέμβριο έλαβε χώρα στην αίθουσα εκδηλώσεων η παιδική θεατρική παράσταση με τίτλο : "Η Φωτούλα που φωτίζει και τα δώρα της χαρίζει". Ζητήθηκε από τα παιδιά να αποτυπώσουν τις εντυπώσεις τους στο χαρτί και επειδή μια εικόνα ισούται με χίλιες λέξεις, σκέφτηκαν να ζωγραφίσουν κάτι από αυτό που είδαν.

